

velsen se, at det ikke er Tilfældet, men at hele Begrundelsen for Justitsministeriet er den samme som den, vedkommende Borgmester har gjort til sin, og at der med Hensyn til Konklusionen paa det ene Hovedpunkt, som her er Tale om, nemlig Indskrænkning til Voldsfanger, er fuldstændig Overensstemmelse mellem Ministeriet og den paagældende Borgmester. Og med Hensyn til det andet Punkt, er der foreslaaet om ikke just Fængsel paa Vand og Brød, saa dog Kostindskrænkning paa en tilnærmelsesvis lignende Maade. Naar Ministeriet har foretrukket at stille Sagen, som her er sket, er det, fordi Ministeriet ikke mente at kunne gaa med til det fjerde Disciplinærmiddel, som ogsaa var foreslaaet af Borgmesteren, og som under visse Forudsætninger kunde virke som sundhedsfarligt, nemlig den staaende Arrest, som i alt Fald i den strengere Form, hvori Borgmesteren har foreslaaet den, med Rette kunde vække Anstød hos Læger og betragtes som inhuman. Er der altsaa nogen Afvigelse, er det snarere, mener jeg, i den Retning, at der er vist større Lempelighed fra Ministeriets Side end fra Borgmesterens Side. Jeg skal tillade mig at anbefale de af mig stillede Ændringsforslag.

Høst: Jeg kan i det hele taget slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Minister, og jeg skal derfor kun tillade mig at fremføre nogle faa Bemærkninger. Ved Fattiglovens § 41, 2det Stykke, er der givet Bestyrelserne for Tvangsarbejdsanstalterne en Myndighed til for grovere Uordener at ikende Lemmerne forskellige Straffe, som gaa ud paa Cellestraf indtil 2 Maaneder, Forbrydelse af Overarbejdspenge eller Nægtelse af at anvende disse samt Spændetrøje indtil 24 Timer. Det har imidlertid vist sig, at disse disciplinære Straffemidler ikke have været tilstrækkelige til at hævde den Ro og Orden, som man saa findes i slige Anstalter, og jeg kan i saa Henseende henvise til Skrivelserne fra Kjøbenhavns Magistrat, der som Bilag medfølger Ændringsforslagene, som nu ere under Forhandling. Det var derfor vistnok ogsaa med fuld Grund, at den højtærede Minister fremsatte et Forslag her i Tinget om, at der skulde gives Bestyrelserne for disse Anstalter en videre udstrakt Myndighed. Dette Forslag var og er meget human, maaske endogsaa for human. Det blev vedtaget her uden videre Forhandling og gik til Folketinget, men der har man ment, at det burde

være endnu mildere. Som den højtærede Minister udtalte, har man udeladt den Bestemmelse, som fandtes i det her vedtagne Forslag, at haardt Natteleje kunde ogsaa udstaas ved, at den vedkommende blev henvist til at ligge paa Arrestens Gulv. Den samme Bestemmelse findes i Straffelov for Krigsmagten, hvorefter vore Soldater godt kunne henvises til den Straf, hvorimod man mener, at den ikke bør anvendes over for Tvangsarbejdsfanger. Denne Bestemmelse er imidlertid ikke genoptagen, og jeg skal derfor ikke dvæle ved den. Derimod har man udeladt Bestemmelsen om, at disse Lemmer skulle kunne underkastes Indskrænkning i Kosten og Vand og Brød i indtil 2 Gange 5 Dage, og endelig har man — hvad der er det værste — indskrænket de Bestemmelser, der ere tilbage, til kun at gælde dem, der ere idømte Strafarbejde for Overtrædelse af Bølleloven af 1897 for Vold paa sagesløs Person, og endda kun, hvis det ikke er første Gang, de ere dømte derefter. Man skulde synes, at det høje Folketing var gaaet ud fra, at de Personer, der anbringes paa Tvangsarbejdsanstalter, altid udvise en mønsterværdig Opførsel, og at man f. Eks. kun behøvede at stille en høflig Anmodning til dem om at gøre det og det og lade være med at gøre det og det, saa efterkom de straks Anmodningen. Men det er jo en ren Fejltagelse og vidner egentlig ikke om noget nøjere Kendskab til de paagældende Forhold. Thi undersøger man, hvad for Personer der anbringes paa Tvangsarbejdsanstalterne, kan man sige, at de falde i 3 Klasser. Den første Klasse er Personer, der anbringes der af Fattigbestyrelsen paa Grund af Dovenskab, Drukkenskab, eller som paa Grund af Uforligelighed ikke kunne have paa de almindelige Forsørgelsesanstalter, Personer, der ofte have været straffede, og som paaføre Kommunerne meget store Udgifter, idet de, naar der bliver anvist dem Arbejde, forlade dette og paa den Maade skaffe Kommunerne Udgifter ved at skulle transporteres. Den anden Klasse er dem, der blive dømte for Betleri og Løsgænger, altsaa egentlige Vagabonder. Af disse have de fleste været straffede før mangfoldige Gange, idet det jo er saaledes, at første Gang en Person gør sig skyldig i Betleri, slipper vedkommende med nogle faa Dages simpelt Fængsel. Først naar de er straffede flere Gange, blive de anbragte i Tvangsarbejdsanstalterne. Den tredje Klasse er dem, der blive dømte efter Loven af 11te Maj 1897 for Overfald